

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/289/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812203181
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6812203181.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej v právnej veci navrhovateľa: Mesto Revúca, IČO: 00 328 693, so sídlom Revúca, Námestie slobody 17, proti odporcovi: J. J. T., bytom T., VI. E. XXXX/XX, zastúpeného spoločnosť Advokátska kancelária JUDr. Jozef Plačko, s. r. o., so sídlom Nám. A. Hlinku 29/34, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 47 241 411, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 3C/41/2012 - 87, zo dňa 14. mája 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Revúca odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že výlučným vlastníkom pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 76 m², pozemku parc. registra "E", parc. č. XXX, druh pozemku záhrady o výmere 71 m², pozemku parc. reg. "E", parc. č. XXX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 186 m², pozemku parc. reg. "C", parc. č. XXXX/XX, druh pozemku ostatná plocha o výmere 138 m², k. ú. T., obec T., okres T. zapísané na LV č. XXXX je Mesto Revúca, IČO: 00 328 693, Námestie slobody 17, 05001, Revúca, určil, že výlučným vlastníkom pozemku parc. registra „E“, č. XXX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 283 m², k. ú. T., obec T., okres T. zapísané na LV č. XXXX je Mesto Revúca, IČO: 00 328 693, Námestie slobody 17, 050 01, Revúca. Zároveň uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľovi náhradu trov konania vo výške 99,50 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zo zámennej a kúpnej zmluvy zo dňa 15. apríla 1965 uzavretej medzi K. P., rod. V. a Československým štátom vyplýva, že uvedená K. P. predala a čs. štát kúpil pozemok nachádzajúci sa pod nehnuteľnosťami uvedenými v prvom bode tejto zmluvy vedené v EN u SG v T. pod č. XXX v pozemnoknižnej zápisnici k. ú. T., č. XX parc. č. XXX, XXX,XXX,XXX,XXX,XXX, v zápisnici č. XXX parc. č. XXX spoločný dvor vo výmere 976,5 m² podľa výkazu plôch ku geometrickému plánu zo dňa 27.07.1962 č. 209-25/207-930-NT-N-62 za kúpnu cenu 1 030,60 Kčs. Kúpna cena bola určená úradným odhadom, a táto suma mala byť uhradená uvedenej osobe do 30 dní od schválenia tejto zmluvy nadriadeným orgánom. Zo zmluvy vyplýva, že bola registrovaná Štátnym notárstvom pod č. R-I-391/65. ONV - finančný odbor v Rožňave s touto zmluvou súhlasil. Čo sa týka parc. reg. "E", p. č. X/Xdruh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 238 m² zapísané na LV č. XXXX k. ú. T. súd zistil, že je v katastri nehnuteľností vedený ako ich vlastník v podiele 2/4 odporca a v podiele 3/6 navrhovateľ. Odporca mal vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nadobudnúť na základe

kúpnej zmluvy uzavretej dňa 21. 08. 2007 medzi Z. V. a V. C. ako predávajúcimi a odporcom ako kupujúcim (vklad povolený pod č. 1049/07 dňa 27. 06. 2007). Navrhovateľ nadobudol vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti v podiele 3/6 od Q. S., Z. V., Z. S. kúpnu zmluvou zo dňa 06. 11. 2007 (vklad povolený pod č. 1413/07 dňa 03. 12. 2007). Právne vec posúdil s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zámennej a kúpnej zmluvy zo dňa 15. apríla 1965, a to § 134 a § 135 Občianskeho zákonníka. Zároveň poukázal na § 11 v rozhodnej dobe účinného Hospodárskeho zákonníka č. 109/1964 a § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. Naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) O. s. p. vyvodil zo záujmu navrhovateľa domáhať sa, že je vlastníkom nehnuteľností, u ktorých je v katastri nehnuteľností vedený ako vlastník niekto iný a k zápisu v katastri nehnuteľností môže dôjsť len na základe súdneho rozhodnutia. Poukázal na to, že pozemky, ktoré sú predmetom konania nadobudol československý štát v roku 1965 na základe kúpnej a zámennej zmluvy. K nadobudnutiu majetku do socialistického štátneho vlastníctva nebola potrebná registrácia na štátnom notárstve, aj keď v danom prípade z kúpnej zmluvy vyplýva, že táto bola registrovaná štátnym notárstvom, pričom zmluva o prevode nehnuteľností do tzv. socialistického vlastníctva bola v čase jej podpísania účinná okamžikom uzavretia zmluvy. Vyporiadal sa aj s námietkou odporcu ohľadom totožnosti parciel, pričom uviedol, že súčasťou spisu sú listinné dôkazy zadovážené súdom ohľadom identifikácie sporných parciel, z ktorých vyplýva, že parcely, ktoré boli predmetom kúpnej a zámennej zmluvy medzi československým štátom a K. P. sú parcely totožné s parcelami zapísanými na LV označených v žalobe. Považoval za nepochybné, že správa parciel, ktoré sú predmetom sporu a ktoré tvoria N. B. v T. boli v správe MNV Revúca a následne tieto parcely boli predmetom prechodu vlastníctva zo štátu na Mesto Revúca v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Podľa tohto zákona sa síce mal spísať o prechode vlastníctva veci písomný protokol, avšak k prechodu vlastníckeho práva z vlastníctva štátu do vlastníctva obce (Mesta Revúca) došlo zo zákona, preto protokol o prechode má len deklaratórny účinok. K dedeniu uvedených nehnuteľností uviedol, že vzhľadom na to, že sporné parcely v čase smrti osôb, u ktorých boli prejednané v rámci dedičských, resp. dodatočných dedičských konaní týmto osobám nepatrili, nemohli byť predmetom dedenia. Došiel k záveru, že odporca sa nemohol stať vlastníkom predmetných parciel, pretože ich vlastníkom od roku 1965 bol československý štát a neskôr navrhovateľ. Odporca sa tak nemohol stať vlastníkom predmetných nehnuteľností, keďže tie v čase uzatvárania kúpnej zmluvy, ktoré uzatvoril odporca s Z. V. a V. C. neboli vo vlastníctve týchto osôb. S ohľadom poukázania na zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností uviedol, že nezakladá právny stav vlastníctva, ani jeho nevyvrátenú domnienku. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., kde navrhovateľovi priznal náhradu vo výške 99,50 Eur titulom zaplateného súdneho poplatku.

Proti rozsudku okresného súdu sa odvolal odporca, ktorý žiadal rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie alebo zmeniť a žalobu zamietnuť. Zároveň si uplatňoval trovy odvolacieho konania. Nestotožnil sa so zisteným skutkovým stavom a následne vyodenými právnymi a skutkovými závermi prvostupňového súdu a namielol porušenie zásady ochrany nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrej viere, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu, ako aj porušenie princípu právnej istoty. V rámci nadobudnutia vlastníckeho práva poukázal nadobudnutie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy zo dňa 23. augusta 2007 uzavretej s Z. V., ako právnym nástupcom K. P. v podiele 1 a kúpnu zmluvou uzavretou s V. C., taktiež právnym nástupcom K. P. v podiele 1, pričom vklad vlastníckeho práva odporcu bol povolený správou katastra. K námietke odňatia možnosti konať pred súdom uviedol, že súd nevykonal navrhované dokazovanie a zamietol návrh odporcu, pričom neodstránil kolízne tvrdenie, teda rozpor, ktorý odporca namielal. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa neuviedol, akým spôsobom sa vysporiadal s rozpornými tvrdeniami, čím bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie. Súd mal povinnosť konať o podanej žalobe a na základe účastníkmi predložených dôkazov mal povinnosť zisťovať a overovať skutkovú pravdu. V odvolaní tiež namielol popretie princípu ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv s tým, že tvrdenie súdu, že osvedčenie o dedičstve nie je relevantným dôkazom o tom, že vec, ktorú nadobudol dedič a ktorá bola zahrnutá do aktív dedičstva skutočne patrila porúčiteľovi absolútne popiera princíp právnej istoty a že ich práva boli judikované rozhodnutím súdu a nie je možné jeho existenciu opomenúť, ani ho prehliadať a nevenovať sa jeho existencii ako by išlo o nulitný akt. V dedičských konaniach nemali súd ani notár vedomosť o možnej existencii práva tretej osoby k sporným nehnuteľnostiam, čo je dôsledkom neplnenia si svojich povinností vlastníkom. Odporca nemal dôvod domnievať sa, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam predávajúci nemajú. Kúpnu a zámennú zmluvu zo dňa 15. apríla 1965 považuje za neplatný právny úkon s poukazom na to, že neexistuje doklad a dôkaz o tom, že táto zmluva bola realizovaná (potvrdenie o zaplatení kúpnej ceny, doklad preukazujúci, že došlo k zámenne nehnuteľností

a že tieto zamenené nehnuteľnosti prešli do vlastníctva poručiťky), v zmluve nie je uvedená výmera nehnuteľností, preto tieto nie sú dostatočne identifikované, zmluva nebola nikdy registrovaná Úradom geodézie / Správou katastra, pričom túto povinnosť mal právny predchodca navrhovateľa. Zmluva je len formálnym zakrytím skutočnej vôle právneho predchodcu navrhovateľa, a to uzurpovať si za každú cenu vlastnícke právo na úkor súkromného vlastníctva, pričom navrhovateľ o tomto úkone nemal do roku 2008 vedomosť. Zároveň uviedol, že označený právny úkon bol jednoznačne uzavrený v tiesni a najmä za nápadne nevýhodných podmienok vo vzťahu k vyhláškou určenej cene. Záverom poukázal na to, že súd nekonal v súlade s princípom právnej istoty a ústavnej ochrany vlastníckeho práva, nakoľko došlo k obmedzeniu vlastníckeho práva odporcu, čo je možné len vo verejnom záujme, pričom poukázal aj na stanovisko sudcov Najvyššieho súdu Českej republiky z 19. apríla 2006 sp. zn. Cpjn 201/2005. Považuje za krajne nespravodlivé neposkytnutie ochrany právam, ktoré boli nadobudnuté v dobrej viere. Odporca pri zachovaní povinnej miery opatrnosti nemohol predpokladať, že navrhovateľ sa cíti byť vlastníkom sporných nehnuteľností, keďže tieto neboli 40 rokov zapísané na liste vlastníctva ako jeho majetok.

Navrhovateľ vo vyjadrení sa k odvolaniu odporcu navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, prejednal vec v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny v celom rozsahu.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu a obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov.

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, ktorou by sa prvostupňový súd nebol zaoberal. Okresný súd skutkové a právne okolnosti náležite a v celom súhrne posúdil a vyhodnotil (pozri nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 136/2010).

Námietka odporcu, že zo strany súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom je nenáležitá. Jednak odporca nekonkretizoval, ktoré navrhované dokazovanie súd nevykonal a s ktorými tvrdeniami sa nevysporiadal. Pokiaľ odporca len formálne v odvolaní uviedol, že povinnosťou okresného súdu bolo odstrániť rozporné tvrdenia účastníkov konania tak, aby bolo rozhodnutie dostatočne preukázané a presvedčivé, takéto zovšeobecnenie ako odvolací dôvod nemôže byť relevantne posudzované z hľadiska posudzovania správnosti rozhodnutia okresného súdu.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie v ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), napríklad rozsudok vo

veci Garcia Ruis proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999 - I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia, musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Okresný súd sa v dostatočnom rozsahu zaoberal námietkami účastníkov konania a zodpovedal dôležité otázky týkajúce sa podstaty sporu. Odporca v odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené prvostupňovým súdom. Odôvodnenie rozhodnutia okresným súdom spĺňa podmienky vyžadované ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., keď okresný súd jednoznačne uviedol, na základe ktorých vykonaných dôkazov založil svoje skutkové zistenia a právne závery a prečo odporcom navrhované dokazovanie nevykonal.

Okresný súd sa vo svojom rozhodnutí jednotlivo a podrobne zaoberal nielen otázkou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, s ktorým právnym záverom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/112/2011), ale aj v rozsahu, v ktorom odporca namieta popretie princípu ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv na základe osvedčenia o dedičstve. V tomto rozsahu okresný súd uviedol, že vzhľadom na to, že sporné parcely v čase smrti osôb, po ktorých boli prejednané v rámci dedičských, resp. dodatočných dedičských konaní týmto osobám nepatrili, nemohli byť predmetom dedenia, pričom s týmto záverom okresného súdu sa odvolací súd taktiež v plnom rozsahu stotožňuje.

Odporca sa nemohol stať vlastníkom predmetných nehnuteľností, pretože ich vlastníkom od roku 1965 bol československý štát a neskôr navrhovateľ.

Odvolací súd zdôrazňuje, že K. P., rod. Matajzová, ktorá uzatvorila zámennú a kúpnu zmluva dňa 15. apríla 1965 s československým štátom, v čase svojej smrti už nebola vlastníkom predmetných nehnuteľností, a preto jej dedičia vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam nemohli nadobudnúť na základe dedenia, a to ani formou osvedčenia o dedičstve. Podľa zákona účinného v tom čase postačovalo na prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti uzavretie zmluvy (pri prevode na štát dokonca nebola potrebná ani registrácia na štátnom notárstve). Ku dňu 1. mája 1991 bol vlastníkom spornej nehnuteľnosti štát a týmto dňom na navrhovateľa prešlo v súlade so zákonom č. 138/1991 Zb. vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam zo štátu. Z tohto hľadiska je preto irelevantný poukaz odporcu na to, že navrhovateľ nemal o tomto úkone do roku 2008 vedomosť. Rovnako s uvedenými skutočnosťami nesúvisí poukaz odporcu na princíp právnej istoty a na rozhodnutia stanoviska sudcov Najvyššieho súdu Českej republiky z 19. apríla 2006 Cpjn 201/2005, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Cdo/311/2008, ktoré riešia inú situáciu.

V súvislosti s riešením obdobných vzťahov je práve potrebné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Cdo/159/2013 zo dňa 19. februára 2014, v ktorom dovolanie odporcu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nadobudnutým Mestom Revúca bolo odmietnuté (dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. marca 2013 sp. zn. 16Co/67/2013). Rovnako obdobný vzťah bol riešený aj v rámci sťažnosti podanej na Ústavný súd Slovenskej republiky, kde uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 451/2011 - 15 zo dňa 20. októbra 2011 bola sťažnosť sťažovateľov odmietnutá (hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava sa domáhalo určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam voči fyzickým osobám, ktoré boli zapísané ako vlastníci nehnuteľností na základe osvedčenia o dedičstve).

V konaní nebolo preukázané, že by právny úkon K. P. v roku 1965 bol uskutočnený v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Pre neplatnosť právneho úkonu z takéhoto dôvodu musia byť splnené kumulatívne obidve podmienky, pričom odporca nepreukázal ani jednu. Iba všeobecne v odvolaní tvrdil s ohľadom na rok, v ktorom mal byť právny úkon uskutočnený, že je urobený v tiesni a že k podpísaniu

zmluvy bola vlastníčka donútená objektívnymi okolnosťami na existenciu ktorých nemala žiaden vplyv. Nie je možné bez ďalšieho automaticky vyvodzovať z obdobia a z určitého spoločenského zriadenia, v ktorom bola zmluva uzatvorená, že bola uzatvorená v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok a že je teda neplatná. Odporca nepredložil žiadny konkrétny dôkaz, ktorým by túto skutočnosť bol preukázal. Aj čo sa týka kúpnej ceny, táto bola určená úradným odhadom vykonaným Odborom výstavby ONV v Rožňave dňa 5. júla 1964, 14. augusta 1964, Odboru poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva v Rožňave dňa 16. novembra 1964. Pokiaľ odporca poukazoval na to, že nebolo preukázané realizovanie kúpnej a zámennej zmluvy zo dňa 15. apríla 1965, a to potvrdením o zaplatení kúpnej ceny, dokladom preukazujúcim, že došlo k zámene nehnuteľností a že tieto zamenené nehnuteľnosti prešli do vlastníctva poručiťky, je potrebné poukázať na to, že tieto skutočnosti taktiež zo strany odporcu okrem jeho všeobecného tvrdenia neboli preukázané, za života vlastníčky nehnuteľností neboli spochybňované. Pokiaľ odporca namietal, že náhrada nebola vyplatená, ani táto skutočnosť by nespôsobovala neplatnosť zmluvy v zmysle § 39, prípadne § 40 Občianskeho zákonníka.

Ako je vymedzené v bode 8 predmetnej zmluvy uvedená zmluva bola schválená aj ONV finančným odborom v Rožňave podľa vyhlášky č. 72/1964 Zb. dňa 12. októbra 1965 pod č. Fin.3-72 Ev.83/1965 tak, ako to predpokladala zmluva. Podľa bodu 9 zmluvy sa zápis zmluvy mal previesť v evidencii nehnuteľností Strediska geodézie v T., o čo sa mal postarať MNV v Revúcej. Pokiaľ táto formálna skutočnosť aj nebola naplnená, rovnako táto okolnosť nespôsobuje neplatnosť zmluvy, nakoľko podľa zákona účinného v tom čase postačovalo na prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti uzavretie zmluvy. Evidencia Strediska geodézie v T. by mala len evidenčný charakter.

Rovnako námietka odporcu, že v zmluve nie je uvedená výmera nehnuteľností a preto nehnuteľnosti nie sú dostatočne identifikované, nie je oprávnená. V zmluve sú nehnuteľnosti určite, jasne a zrozumiteľne špecifikované, pričom pozemky sú identifikované ako vedené v EN u SG (Stredisko geodézie) v T. pod č. 734/pozn. zápisnici katastrálne územie T. č. XX parc. č. XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, v zápisnici č. XXX parc. č. XXX spoločný dvor vo výmere 976,5 m² podľa výkazu plôch ku geometrickému plánu zo dňa 27. júla 1962 č. 209-25/207-930-NT-N-62, a ich identifikácia preto ani nie je sporná.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za vecne správne, v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa s poukazom na správnosť skutkových a právnych záverov. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré na zistený skutkový stav aplikoval a z ktorých vyvodil aj právny záver o dôvodnosti návrhu na určenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam.

Rozhodnutie okresného súdu bolo potvrdené aj vo výroku o náhrade trov konania, ktoré boli priznané v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p. navrhovateľovi ako v spore úspešnému účastníkovi vo výške 99,50 Eur titulom zaplateného súdneho poplatku.

Trovy odvolacieho konania odvolací súd navrhovateľovi, ako v spore úspešnému, podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O. s. p. nepriznal, nakoľko náhradu trov odvolacieho konania si navrhovateľ neuplatnil.

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.